

1897-07-05

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

TRANSSKRIFTION

Vytina d. 5/17 1897

Kjære Fru Carl Nielsen!

Det har i længere Tid været min Hensigt en Gang at sende Dem en Hilsen hernede fra Bjærgene, fra Arkadien, som langt fra er det smilende, frugtbare Land, man tænker sig i Danmark, men snarere øde og dystert. Imidlertid har jeg ventet saa længe, da jeg gjerne vilde kunne berette om min store Flid og her i Grækenland er det nu saadan sin Sag; her rejser sig saa mange Vanskeligheder, som vi forvænte Mennesker ikke i Forvejen kan gjøre os Forestilling om. Den første Tid var det mig ganske umuligt at skaffe det fornødne Materiale; Vox, maatte jeg, efter mange forgjæves Forsøg paa at tilberede det her, tilsidst forskrive fra Danmark. Ler har jeg selv slemmet, men kun i ringe Mængde. For omtrent 14 Dage siden kunde jeg begynde at lave min Svogers lille tyrkiske Hingst, det kniber rigtignok at faa noget ud deraf, jeg synes det gaar rimelig smaat, min eneste Trøst er, at jeg nok alligevel lærer noget deraf, det er ogsaa meget varmt, saa Voxet bliver blødt, og jeg maa sidde i Stalden, hvor jeg vanskelig kan se, undertiden findes jeg i den tomme Krybbe ved Siden af. Hernede er det Arbejde ikke kjendt og vækker selvfølgelig Opsigt; en Græker kan daarlig blive mere end 5 Minutter ved samme Arbejde, naar det da ellers lykkes at faa ham til at bestille noget og man fandt nu her, at Hesten var færdig den anden Dag. Vi bo jo paa en Landbrugsstation, saa man skulde tro, der fandtes mange Dyr, her er en Ged, den grimme jeg har set og saa nogle, // jeg tror det skal være Heste, ses kan det ikke, de ere dertil saa fulde af Saar og Utøj, at man foretrækker ikke at se til den Side, men mod Tyveri er Stationen da sikret. – Paa Tirsdag begynder jeg paa en Buste, først nu da jeg selv kan gjøre mig lidt forstaaelig paa det græske Sprog, har jeg faaet sag igjennem at faa en Model, jeg traf selv Aftale med vor græske Karl og efter Omstændighederne maa jeg være ganske tilfreds, jeg maatte tage den første den bedste og Folkene her ere gennemgaaende grimme og lidet interessante, for største Delen Albanesere; dette er en Hyrde fra Omegnen med Fustaneller og det hele, efter andres Begreber endogsaa meget smuk; men jeg er nu i det uhyggelige Tilfælde, at jeg har forelsket mig i Egnens største Bandit og maaske ogsaa af den Grund er jeg mere kræsen, det er aldeles ubetinget den bedste, jeg har set og han var glimrende at lave, mig forekommer han smuk, men jeg ved ogsaa, at det er jeg ene om, jeg tror de andre vanskelig kan se bort fra, at han er noget koparret, han er aldeles dejlig, jeg tror jeg kunde lave ham, men jeg maa ikke faa ham til Model, dog opgiver jeg det ikke helt, før han eller jeg forlader Vytino; maaske et hurtigt Studie til Efteraaret, hvorfor kan man ikke føje mig, jeg synes det er ganske umuligt at opgive det. Han er Elev paa Forstskolen, nu bliver han rimeligvis furet¹, han overfaldt forleden paa en Forretningsrejse nogle Mennesker, fratog dem ulovligt deres Oxer o.s.v. I Retning af Tyveri har han nok ikke saa lidt

paa sin Samvittighed; Løgn og Bedrageri hører nu til de daglige Fornødenheder, han skal være den bedst begavede og mest upaalidelige Elev og er den dejligste Røver jeg har set, her er ikke faa, jeg furede2 ham ikke, //

I øvrigt er her til daglig mange morsomme Oplevelser og det er overmaade interessant at følge min Svogers Arbejde hernede; vi kommer jo ganske anderledes i Berøring med de forskellige Samfundslag og faar et andet Indblik i Sagerne end de Mennesker, som gjør en tilfældig Rejse hened, selv om de blive her i længere Tid; men Sproget er jo meget vanskeligt at komme ind i, nu læse vi med en ung Læge, som har stillet sig til Disposition; vi inviterede ham forleden Dag til at spise Middag her inden Timen, men uden at angive Grund, sagde han blot: "nej! jeg vil ikke," dette fastholdt han, man maa ikke vredes, dette er nu engang Grækernes Maade at svare paa. – Vi havde for Resten for nogen Tid siden et lille Middagsselskab heroppe, de [!] kan tro vi morede os, Grækerne rørte intet ved Bordet, de maatte først se, hvorledes vi bar os ad, de vilde jo gjerne gjøre det saa godt som muligt, men da vi bød dem Syltetøj til Stegen, gik Naturen over Optugtelsen: "nej! det spiser vi først bagefter" og de vare ikke til at formaa til at gjøre Forsøget; selvfølgelig // havde vil valgt særlig danske Ting blandt andet Smørrebrød og Ost, det havde de jo aldrig set før. Vi ere jo Herskabet paa Egnen og vort Hus betrædes med stor Nysgerrighed og Engstelse [!], de evropæiske [!] Skikke er dem fremmede undtagen Paaklædningen for; fra Begyndelsen har Aage og Astrid stillet sig i høflig Afsondrethed og det har været ganske udmærket. Kvinderne her ere ualmindelig stygge og Direktørens tre Blonde gjøre ogsaa en vis Virkning i Landskabet / her er undertiden Serenader uden for Vinduerne. Det vilde vist interessere Deres Mand at høre Folkemelodierne hernede, de ere ganske mærkelige, monotome, sentimentale og halvt jodlende, i Begyndelsen er det meget vanskeligt at opfatte Melodierne, vi skal se, naar vi faa et Harmonium, om vi kan faa skrevet lidt op, men der er rigtignok ingen, som kan Theori, udgivne ere de ikke, det skal jo være et Indtryk af, hvorledes den jævne Befolkning synger. – Her var forleden Marked i Vytina, vi var der om Formiddagen, et broget Folkeliv og om Aftenen vare vi oppe at se paa Dansen, en improviseret Varieté med to Danserinder og 3 Musikanter, De skulde have set, men det lader sig ikke beskrive og her er desuden saa meget at berette, at man ikke ved, hvor man skal ende eller begynde, derfor vil jeg slutte med mange Hilsener til Dem, Deres Mand og Børn, jeg haaber De alle have det godt. Astrid sender Hilsen, Aage er imorges tidlig kjørt til Tripoliza.

Mange Hilsner fra Deres hengivne

Adr: Direktør Holten Vytina (xxxxxxxxxx)

I venstre margen på sidste side:

Deres Adresse kjender jeg kun fra Politiken, men den lyder jo sandsynlig

og derfor tager jeg ikke i Betænkning at skrive efter den, i Haab om at Brevet maa finde Dem.